

Aleksandraviškių vizijos pildosi

Pirmiausia rūpėjo sužinoti, kaip aleksandraviškiams šovė į galvą mintis savo bendruomenę pavadinti taip romantiškai: „Vizijos“. Rodos, pačios bendruomenės paskirtis gana žemiška - suburti žmones geriems darbams, pažadinti jų norą gyventi gražiau, paskatinti kaimynystės jausmus, o čia staiga - „Vizijos“... Bendruomenės pirmininkė Regina Tamošauskienė paaiškino, jog vizijose bendruomenė mato savo ateitį. Taigi iš pradžių gimsta vizijos, o paskui jos virsta realybe. Štai pradžioje savo jaukias ir gražias patalpas bendruomenė tik įsivaizdavo, o dabar čia jau verda gyvenimas.

5p.

BENDRUOMENĖ

Aleksandraviškių vizijos pildosi

1p.

Donata BARTKUTĖ

R. Tamošauskienė bendruomenei vadovauja dar neseniai, bet jau nuveikė nemažai. Moteris, be visuomeninės veiklos, turi nemažai ir kitų darbų. Ji gyvenvietėje dirba pieno surinkėja, be to, ūkininkauja. Tiesa, žemės - tik 26 hektarai, tačiau rūpesčių pakanka. Moteris turi zootechnikės specialybę, kuri šiais laikais nelabai reikalinga, tačiau darbštus ir energingas žmogus visada randa savo vietą.

Pradėjus pirmininkauti, pirmiausia reikėjo įsirengti patalpas, savotišką bendruomenės štabą. Norint tam gauti pinigėlių, teko rengti projektą. Pirmininkė sako, jog gerai, kad yra tai sugebantis žmogus - buvusi mokyklos direktorė, dabar jau pensininkė Veronika Simutienė. Ji visada kupina idėjų, kaip pagyvinti bendruomenės veiklą. Štai neseniai bendruomenės taryba surengė konferenciją, kurios tema buvo „Mūsų vizijos pildosi“. Be bendruomenės tarybos narių, konferencijoje dalyvavo Savivaldybės strateginio planavimo ir investicinio skyriaus vyr. specialistė Jūratė Garčinskaitė ir Savivaldybės viešosios bibliotekos direktorė Violeta Skėrienė, kurios perskaitė įdomius pranešimus, atsakė į konferencijos dalyvių klausimus. Beje, bendruomenė, dalyvavusi kitame projekte, gavo nemažą sumą pinigėlių, už kuriuos įsigijo garso aparatūrą.

Jau gražia tradicija tampa bendruomenės rengiama gyvenvietės šventė - Antaninės. Tuo pačiu metu Pakutuvėnų bažnyčioje vyksta atilaidai. Tiesa, Aleksandravas priklauso Kartenos parapijai, tačiau bendrauja ir su Pakutuvėnuose įsikūrusiais vienuoliais. Ypač noriai su vietos žmonėmis bendrauja brolis Gediminas. Į atilaidus ir šventę suvažiuoja buvę aleksandraviškiai, atvažiuoja ir vietos gyventojų giminaičiai, kurie retkarčiais net paremia šventę. Štai ūkininkas Antanas Stonkus padovanojo 100 litų, prisakęs nupirkti dovanėlių patiems mažiausiems vaikučiams. Jaunimas sportavo, vakarop visi klausėsi koncerto, o paskui iki vėlumos vakarojo. Rodos, visi liko patenkinti.

Bendruomenės atstovai buvo

susitikę su Kulių bendruomene, dalijosi patirtimi. R. Tamošauskienė pasidžiaugė, kad Aleksandrave kasmet vis daugėja gražių sodybų. Šiomet jie pakeitė gražiausių sodybų konkurso nuostatus, nes išgirdo kalbą, kad prizus laimi vis tos pačios sodybos. Tad šįkart rinkimuose dalyvavo visi šventės dalyviai ir nuo jų balsavimo rezultatų priklausė, kas taps prizininkais. Iš tiesų važiuojant per Aleksandravą gražiausiai tvarkingą sodybą sunku išrinkti. Greičiau ant rankos pirštų suskaičiuosi apsileidėlius. Bendruomenės pirmininkė sakė, kad svarbiausia žmones sutelkti į būrį ir išjudinti bendriems darbams. Ji atsidžiaugti negalėjo aktyviais bendruomenės nariais: Irena Stražinskaite, Robertu Sidabru, Virginija Pokutiene ir daugybe kitų. Moteris mėgsta bendrauti su žmonėmis, gal dėl to ir pieno surinkėjos darbą pasirinko. Prisimena, kaip teko gerokai pakovoti su UAB „Žemaitijos pienas“ vadovybe, kad už savo parduodamą pieną aleksandraviškiai gautų tokią pat kainą, kokią moka bendrovė „Pieno gelė“.

O vizijose - dar labai daug kas. Pirmiausia - pataisyti buvusių kultūros namų stogą. Jeigu jo nesusremontuos, tai per nieką nueis ir bendruomenės patalpų remontas. Tiesa, bendruomenės tarybą palaiško ir merė Elvyra Valerija Lapukienė, pažadėjusi padėti. Reikėtų sporto aikštelės jaunimui. Jo Aleksandrave, kaip ir kituose rajono kaimuose, liko nedaug, tad jeigu nepasirūpinsim laisvalaikio, išvažinės ir tie patys. Anot pirmininkės, bendri rūpesčiai žmones suartina, jie tampa geresni, draugiškesni. Štai jau nebe pirmi metai Irena Jonauskienė nuoširdžiai globoja vienišą močiutę, visų vadinamą senąja Ancele. Tai tikrai gražus pavyzdys, kai žmogus žmogui tampa savas. Gal dėl to, Aleksandrave nedaug nusigėrusių ir nuolatinio dėmesio reikalaujančių šeimų. Tiesa, yra vienas kitas girtuoklėlis, bet ir tas pats užsilikęs iš senų laikų. Pavaikščioji po Aleksandravą, pasidžiaugti gražiai ir tvarkingai gyvenančiais žmonėmis ir supranti, kiek daug gali nuveikti sutelkta bendruomenė.